

ת"פ (חיפה) 51509-09-24 - מדינת ישראל נ' יונס ג'בארין

ת"פ (חיפה) 51509-09-24 - מדינת ישראל נ' יונס ג'בארין ואח'מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 51509-09-24

מדינת ישראל

נגד

1. יונס ג'בארין

2. אשוואק אבו חטב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[16.06.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

שני הנאשמים שלפניי, יונס ג'בארין (להלן: "נאשם 1") ו-אשוואק אבו חטב (להלן: "נאשמת 2") הורשעו ביום 24.3.25 על-סמך הודאתם, במסגרת הסדר טיעון בביצוען של עבירות שנכללו בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדם. נאשם 1 הורשע בעבירות שעניינן עבירות בנשק (החזקה נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישה וסיפה ו-144(ב) רישה וסיפה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) לחוק.

נאשמת 2 הורשעה בעבירות שעניינן סיוע לעבירות בנשק (החזקה נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישה וסיפה ו-144(ב) רישה וסיפה בצירוף סעיף 31 לחוק; סיוע לירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) בצירוף סעיף 31 לחוק. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשמים. לצד זאת הוסכם כי ייגזר קנס על-סך 20,000 ₪ חלף חילוט הרכב, ששימש בביצוע העבירה כמפורט להלן.

עובדות ההרשעה:

מחמוד אבו חטב הוא אחיה של נאשמת 2 והוא מתגורר בבניין מגורים ברחוב מדרגות שוקרי 12 בחיפה. עבדאללה צביח הוא חברו של מחמוד והוא מתגורר בבניין מגורים ברחוב נפתלי אימבר 13 בחיפה. מספר שעות עובר לאירוע המפורט בכתב-האישום, בשעה שאינה ידועה בדיוק למאשימה, התגלע סכסוך בין מחמוד לבין הנאשמים. עבדאללה נקט עמדה בסכסוך לצד מחמוד ושוחח על-כך עם נאשמת 2. בעקבות הסכסוך, עובר ליום 1.9.24, החליטו הנאשמים כי הנאשם 1 יירה לעבר ביתם של מחמוד ועבדאללה וזאת במטרה להפחידם, בסיועה של הנאשמת 2. לצורך מימוש החלטתם הרכיבו הנאשמים על רכב מסוג סקודה כסופה מ.ר. 71-437-53 שבבעלותו של נאשם 1, לוחית זיהוי מ.ר. 41-657-66, השייכות לרכב יונדאי אשר בבעלות אדם אחר ואינו עוד בשימוש.

ביום 1.9.24, עובר לשעה 08:07, הצטייד והחזיק נאשם 1, בלא רשות על-פי דין באקדח שחור שסוגו אינו ידוע למאשימה בקוטר 9 מ"מ, מחסנית תואמת ולפחות 31 כדורים בקוטר 9 מ"מ, וזאת בסיועה של נאשמת 2. האקדח הוא כלי שסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם ולפיכך מהווה נשק כהגדרתו בחוק. המחסנית והכדורים מהווים אביזר ותחמושת לנשק כאמור.

באותו מועד ולצורך מימוש החלטתם הנאשמים נסעו ברכב לעבר ביתו של עבדאללה, כאשר נאשמת 2 נוהגת ברכב ונאשם 1 יושב במושב האחורי מאחורי הנוסע.

במהלך הנסיעה נשא והוביל נאשם 1, בלא רשות על-פי דין את האקדח, המחסנית והכדורים, הכל בסיועה של נאשמת 2 אשר עשתה מעשים על-מנת לאפשר את ביצוע העבירה ולהקל עליה.

בהמשך לאמור, בהגיעם של הנאשמים סמוך לבית עבדאללה, ולצורך מימוש ההחלטה, נאשמת 2 האטה את מהירות הנסיעה ברכב ואז נאשם 1 הוציא את ידו מחלון הרכב הפתוח וירה לעבר בית עבדאללה מהאקדח, לא פחות משמונה קליעים, שלא כדין, כאשר באותה שעה, עבדאללה וחלק מדיירי הבניין שהו בביתם. מיד לאחר המתואר הנאשמים המשיכו בנסיעה ברכב לבית מחמוד, ולצורך מימוש ההחלטה נכנסו עם הרכב לחניון סמוך לבית מחמוד, שם נאשם 1 ירה מהאקדח לא פחות מתשעה עשר קליעים, שלא כדין. כל זאת עשה נאשם 1 בסיועה של נאשמת 2 אשר עשתה מעשים על-מנת לאפשר את ביצוע העבירה ולהקל עליה.

מיד לאחר מכן הנאשמים נמלטו יחד מהמקום.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו פגיעות בקירות וחלונות חלק מהדירות בבניין ברחוב נפתלי אימבר 13. ראיות לעניין העונש המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד מיכל אפלבוים, הגישה בעניינו של נאשם 1 גיליון הרשעות קודמות (טעת/1), ממנו נמצאתי למד כי הנאשם הורשע בעברו בעבירה שעניינה סיוע לגניבת רכב. באשר לנאשמת 2 צוין כי היא נעדרת עבר פלילי. ההגנה

ב"כ הנאשמים, עו"ד עאדל בויראת, הגיש מסמכים רפואיים (טעה/1), המעידים על מצבם הבריאותי של נאשם 1 ומשפחתו. טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

הפרקליטה המלומדת הגישה טיעונים לעונש בכתב וכן הוסיפה על אלו בעל-פה (טעת/2). במסגרת טיעוניה עמדה הפרקליטה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה של העבירה דכאן; במסגרת גיבוש מתחם העונש ההולם פירטה המאשימה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולענין מדיניות הענישה הנוהגת הצביעה המאשימה על פסיקה רחבה.

הודגש, כי תופעת עבירות הנשק הפכה למכת מדינה של ממש, וכי על בית-המשפט להחמיר בעבירות אלו; וכן מיוחסת חומרה יתרה, כך לדידה של המאשימה, למקרים בהם שימוש בנשק חם בוצע בשטח עירוני ובסביבת בתי מגורים. ביחס לנאשם 1 עתרה המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם כנע בין 4 ל-6 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים וקנס כספי.

בעניינה של נאשמת 2 עתרה המאשימה לקביעת מתחם העונש ההולם כנע בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים וקנס כספי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין כי הנאשמים הודו בעובדות כתב-האישום המתוקן בשלב מוקדם של ההליך ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר; נאשם 1 בעל עבר פלילי, בעברו הרשעה אחת משנת 2021 בגין עבירה של סיוע לגניבת רכב. נאשמת 2 ללא הרשעות קודמות; לדידה של המאשימה הנאשמים הבינו את מעשיהם והשלכותיהם ולא קדמה למעשיהם התגרות כזו או אחרת.

הודגש כי בנידון דידן יש לתת מעמד בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, ואין מקום לסטות ממתחם העונש שייקבע מטעמי שיקום שכן הנאשמים לא הצביעו על כך שהשתקמו או על סיכוי לכך.

בשים לב לעברו הפלילי של נאשם 1, בהיעדר עבר פלילי לנאשמת 2, בהודאת הנאשמים בעובדות כתב-האישום המתוקן ובאופי העבירות בהן הורשעו (עבירות בנשק), סברה המאשימה כי יש לתת משקל רב יותר לשיקולי גמול והרתעה. לפיכך, עתרה המאשימה למיקום עונשם של הנאשמים באמצע המתחם המוצע על-ידיה.

ההגנה

בפתח דבריו ביקש הסנגור המלומד ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשמים - פורט כי השניים נטלו אחריות על המעשה המיוחס להם והודגש כי אין מחלוקת שהירי בוצע באזור מגורים, אך סעיף העבירה שיוחס לנאשמים בכתב-האישום המתוקן אינו מלמד על נסיבה שיש בה סיכון לחיי אדם, ולכן טמונה בו אשמה פחותה ואין להתייחס לנתון זה על מנת להחמיר עם הנאשמים.

משאלה פני הדברים, סבר הסנגור כי מתחם העונש ההולם למעשים דכאן ראוי שינוע בין 18 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין הסנגור כי נאשם 1 בן 25, נשוי ואב לילד בן שנתיים. הסנגור הזכיר בעניין זה גם את מצבה של אשת נאשם 1. בנוסף הוגשו מסמכים רפואיים על אודות נאשם 1 ומשפחתו. כן צוינו נסיבותיה האישיות של נאשמת 2, כגון מצבה הסוצי-אקונומי.

הודגש כי נאשמת 2 הורשעה בסיוע וכי חלקה בביצוע העבירות מזערי וכלל נוכחות במקום בלבד.

דבריהם של הנאשמים

נאשם 1 הצטער על שעשה והבטיח שמעשיו אלו לא יישנו.

נאשמת 2 הצטערה על שעשתה והבטיחה שמעשיה אלו לא יישנו.

דיון והכרעה

החזקת נשק, רכישתו, נשיאתו, הובלתו והשימוש בו הפכו, למרבה הצער, למכת מדינה (ראו לעניין זה למשל: ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, ניתן ביום 29.3.22, בפסקה 11). מדינה ריבונית ומתוקנת אינה יכולה לקבל כ"מכת גורל" תופעה שבמסגרתה מוחזק נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה, ובוודאי שימוש באותו נשק בלתי-חוקי; תופעה שכזו חותרת תחם שלומם של אזרחיה וביטחונם, ועלולה חלילה לכרסם ביסודות לחם חוקה. ראוי כי על מעשים מסוג זה תוטל תגובה עונשית הולמת, כנגזרת מן האינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות להפחית ככל הניתן, את תופעת העבירות בנשק וכן ירי מנשק חם.

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתם של הנאשמים ובין סוג העונש המוטל עליהם ומידתו. על מנת לשמור יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום אם של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשמים בשים לב לנסיבותיהם האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

ראשית אציין כי העבירות החמורות אותן ביצע הנאשם 1, בסיועה של נאשמת 2, מהוות "אירוע אחד" שכן קיים ביניהן "קשר הדוק" - העבירות בוצעו על רקע סכסוך בין מחמוד לנאשמים, שהחליטו לירות לעבר בתי המגורים, כמתואר בכתב-האישום המתוקן. (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). משכך ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, זאת לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין. יודגש כי בגזירת העונש יישמר היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמתם של הנאשמים לבין תקופת המאסר שיהא עליהם לרצות וזאת לפי סעיף 40ג(ג) לחוק. בשלב זה אפריד את הדיון בין הנאשמים.

ראשית, אפנה לדון בעניינו של נאשם 1.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: המחזיק, נושא ומוביל נשק בלא רשות על פי דין והעושה בו שימוש פוגע בראשונה בביטחון המדינה, במגנוני שלטונה ובביטחון הציבור. הפגיעה בערכים אלו גבוהה וממשית.

על אודות הצורך במגמת ההחמרה בענישה, בכל הנוגע לעבירות שעניין נשיאה או הובלה של כלי נשק, מתאימים הדברים להלן שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5522/20 חליחל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.2.21) (להלן: עניין חליחל):

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי-נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח... עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים. אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חבלה חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה... כמו כן, לא אחת צוין, כי למרבה הצער, חרף האיסור שבדין, הפכה תופעת השימוש בנשק חם למכת מדינה. בעקבות זאת, לשם הרתעה, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה הדרגתית בענישה על עבירות הנשק (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020)... (ההדגשה אינה במקור). עוד מתאימים לעניינינו דבריה של כב' השופטת ארבל בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן, ניתן ביום 19.1.2014:

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד" (ההדגשה אינה במקור).

ראו גם את דבריו של כב' השופט י' עמית שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2398/14 אלזהייל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 8.7.14:

אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות (ראו, לדוגמא, ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן (19.1.2014)). לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות שארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן. מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש" (ההדגשה אינה במקור).

יש להזכיר, כי בקביעת העונש בעבירות בנשק יש לייחס משקל ניכר לאופי הנשק, למידת היותו קטלני ולכמותו. כמו כן, מיוחס משקל ממשי לתכלית ההחזקה, הנשיאה או ההובלה. כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית-המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם (ראו לעניין זה: ע"פ 9702/16 אלוליאיה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.9.17, בפסקה 8; ע"פ 4059/17 סלמה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 24.4.18, בפסקה 5).

במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין [(תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938] הבא לידי ביטוי בסעיף 144 לחוק, עוגנו עונשים מזעריים בכל הנוגע לעבירות שעניינן החזקה, הובלה או סחר בנשק שלא כדין. בתיקון זה, נתן המחוקק דעתו ביחס לטיפול בריבוי וגידול במספר עבירות הנשק ובצורך למגרן. זאת, דרך החמרת הענישה בצד העבירות ובקביעת עונש מינימום אשר לא יפחת מרבע העונש המרבי הקבוע בצד העבירה. התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקינן, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21 ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים. ביום 9.1.25 הוארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26. קרי, ביצוען של העבירות על-ידי הנאשמים נעשו בתקופה בה הוראה זו חלה. בל נשכח כי לנאשם 1 מיוחסת עבירת ירי מנשק חם.

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן עבירות בנשק (החזקה נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישא וספיח לחוק ו-144(ב) רישא וספיח לחוק, ירי מנשק חם לפי סעיף 340(א) לחוק. נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה אט-אט מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירות אלו. כאן המקום לציין, כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו הינה מגוונת. ברי, כי תלויה היא בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

ככלל, מדיניות הענישה הנוהגת הכללית לעבירות שעניינן נשיאה והובלה של נשק שלא כדין באה לידי ביטוי במסגרתו של ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 14.9.22, שם נקבעה התוויה כללית, ולפיה מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח (עוד ראו - ע"פ 9228/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.5.24).

במסגרת ע"פ 5856/22 סויטאת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.3.23) - הורשע המערער בעבירות שעניינן נשיאה והובלת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, נשיאה והובלת אביזר לנשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) סיפה לחוק, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק. באותו מקרה נסע המערער עם אדם אחר, כשהוא נושא אקדח מסוג FN ובזמן מחסנית ריקה. בהגיעו למחסום משטרה, יצא המערער מהרכב והחל להימלט מהמקום תוך מרדף קצר, שבמהלכו השליך את האקדח ובסוף המרדף הוא נתפס. בית-המשפט קמא הטיל על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל. הערעור לבית-המשפט העליון נדחה.

במסגרתו של ע"פ 8322/21 דחלה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.4.22 - הורשע המערער בעבירות לפי סעיפים 144(ב) לחוק, 340א(ב)(1) לחוק ו-244 לחוק. עובדות המקרה מלמדות כי על רקע סכסוך בין משפחתו של המערער למשפחה אחרת, החליט המערער לירות בנשק סמוך לבתים בהם מתגוררים אנשים ממשפחה זו. המערער הצטייד באקדח ובמחסנית תואמת שבה לפחות תשעה כדורים, כיסה את פניו ב"חם צוואר", ביצע את הירי ונמלט מהמקום בריצה. כוח משטרת שזיהה אותו קרא למערער לעצור, אך הוא המשיך בהימלטות תוך שהשליך את האקדח והמחסנית שהיו ברשותו. לאחר זמן קצר השיגו אותו השוטרים ועצרו אותו. בית-המשפט העליון דחה את הערעור, בהותירו את עונשו של הנאשם על כ-3 שנות מאסר לריצוי בפועל.

במסגרת עניין חלייחל (ראו לעיל) הורשע הנאשם בביצוע עבירות בנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק, והושתו עליו 36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. עובדות המקרה מלמדות כי הנאשם נסע עם שניים מחבריו ברחובות כפר, כאשר זה נשא עמו נשק. בסמוך לבתי מגורים נורו שני כדורים מכלי-הרכב בו נסעו; לאחר מכן, כאשר המכונית חנתה בחניון הסמוך למסגד, אחד מנוסעיה ביצע ירי אוטומטי באוויר ולאחר מכן ירי נוסף. סך הכל נורו כ-20 כדורים. בית-המשפט העליון דחה את הערעור.

ראו בנוסף: ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 21.02.12 - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת, שהרשיע את הנאשם, על-פי הודאתו, בעבירות שעניינן נשיאת והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע, שבגינן הוטל על הנאשם עונש מאסר בן 24 חודשים לריצוי בפועל; ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 14.9.22 - במסגרתו החמיר בית-המשפט העליון את עונשו של המערער והעמידו על 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת בעקבות הרשעתו, בין היתר, בעבירה לפי סעיף 144(ב) רישה וסיפה לחוק העונשין; ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.10.10 - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון ערעור על גזר-דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת, והושתו על המערער 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין הרשעתו בעבירות שעניינן החזקת נשק ונשיאתו שלא כדין לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין; ע"פ 2892/13 עודתאללה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.9.13 - דחה בית-המשפט העליון ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער עונש מאסר בן 21 חודשים לריצוי בפועל. עונש זה הוטל בעקבות הרשעת המערער בעבירות שעניינן נשיאה והובלה של נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישה לחוק העונשין.

והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; ע"פ 4466/22 מדינת ישראל נ' אבו מדיעם, ניתן ביום 19.5.2022 - במסגרתו הפחית בית-המשפט העליון מעונשו של המערער והעמידו על 36 חודשי מאסר בפועל, חלף 42 חודשים שהושתו בבית-המשפט המחוזי, וזאת בגין הרשעתו בעבירות שעניינן נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישה וסיפה לחוק וירי מנשק חם באזור מגורים לפי סעיף 430א(ב)(1) לחוק. נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק)

עובדות כתב-האישום המתוקן מלמדות כי עסקין בהחזקה, נשיאה והובלה של אקדח בקוטר 9 מ"מ, מחסנית תואמת ולפחות 31 כדורים בקוטר 9 מ"מ, ובירי מנשק זה. חלקו של הנאשם הוא המהותי בביצוע העבירות, שכן הוא מבצען העיקרי. המעשים בוצעו לאחר תכנון מקדים, כמתואר בכתב-האישום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם נזק לרכוש, אך פוטנציאל הנזק שטמון בעבירות מסוג זה מובן וחמור. למרבה המזל נגרמו רק פגיעות ברכוש. הנאשם הבין את מעשיו והיה עליו להימנע מעשייתם. אין בנמצא קרבה לסייג כלשהו לאחריות פלילית בעניינו של הנאשם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע בין 37 לבין 54 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא לחוק) יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו המהירה ומנטילת האחריות. יש להתחשב בכך שעונש מאסר לריצוי בפועל בוודאי יפגע בנאשם ובמשפחתו. לא נעלמו מעיניי נסיבות האישיות של הנאשם והמסמכים הרפואיים העוסקים במצבו הרפואי. לחובת הנאשם עבר פלילי. אין בנמצא המלצה שיקומית. בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם 1 עונשים כדלקמן:

- א. 39 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.
 - ב. 10 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירה בנשק או עבירה לפי סעיף 340א לחוק.
 - ג. בהתאם להסכמות הצדדים, חלף חילוט הרכב, יופקדו ₪ 20,000 על-ידי הנאשם. לפיכך, אף לא מצאתי להשית על הנאשם קנס כספי נוסף.
- אפנה כעת לדון בעניינה של נאשמת 2.
- אזכיר, כי נאשמת זו (בניגוד לנאשם 1) הורשעה בעבירות שניינן סיוע לעבירות בנשק (החזקה נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(א) רישה וסיפה ו-144(ב) רישה וסיפה בצירוף סעיף 31 לחוק וכן בסיוע לירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) בצירוף סעיף 31 לחוק.
- בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיה של נאשמת 2, הרי שגם בעניינה הדברים מובנים מאליהם: מדובר בפגיעה בביטחון המדינה, במנגנוני שלטונה ובביטחון הציבור. מדובר בפגיעה ממשית, אם כי פחותה מזו המיוחסת למעשיו של נאשם 1 - מבצען העיקרי.
- כפי שצוין בעניינו של נאשם 1, גם בעניינה של נאשמת 2 חל תיקון 140 לחוק העונשין.

את מדיניות הענישה הנוגעת לביצוע של העבירות סקרתיות בעניינו של נאשם 1, ולא מצאתי כי קיים צורך לסוקרה פעם נוספת כאן. ככלל, ממדיניות הענישה המפורטת מעלה ניתן לגזור מהו העונש הנוהג גם בעניינו של מי שמסייע למבצע העיקרי. יש לעשות כן גם מתוך התחשבות בעקרון "אחידות הענישה", אך תוך עשיית ההבחנות הנדרשות הנוגעות לנסיבות ביצוע העבירה.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק)

עובדות כתב-האישום המתוקן מלמדות כי עסקין בסיוע להחזקה, נשיאה והובלה של אקדח בקוטר 9 מ"מ, מחסנית תואמת ולפחות 31 כדורים בקוטר 9 מ"מ; ובסיוע לירי מנשק זה. הנאשמת סייעה לנאשם 1 לבצע את המעשה, ומשכך חלקה פחות מזה של נאשם 1. המעשים בוצעו לאחר תכנון מקדים, כמתואר בכתב-האישום. כתוצאה ממעשי הנאשמת נגרם נזק לרכוש, אך פוטנציאל הנזק שטמון בעבירות מסוג זה גדול ורחב בהרבה. הנאשמת הבינה את מעשיה והיה עליה להימנע מעשייתם. אין בנמצא קרבה לסייג כלשהו לאחריות פלילית בעניינה של הנאשמת. לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגעה הנאשמת במעשיה, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשעה הנאשמת נע בין 18 לבין 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

ראשית, יש לזכור כי הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה ויש לזקוף לזכותה את החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתה וההגעה להסדר הטיעון. כן שקלתי את נסיבותיה האישיות ואת הנזקים העשויים להיגרם לנאשמת במידה ויוטל עליה עונש מאסר ממושך. הנאשמת נעדרת עבר פלילי וברור כי עונש מאסר ממושך יפגע בה. בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותה המסוכנת של הנאשמת, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40ז לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לכך, מצאתי להטיל על הנאשמת 2 עונשים כדלקמן:

א. 19 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור במשך שלוש שנים עבירה בנשק או עבירה לפי סעיף 340א לחוק. זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' סיוון תשפ"ה, 16 יוני 2025, במעמד הצדדים.